

ת"פ 6996/06/12 - מדינת ישראל נגד זיאד טאהא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 6996-06-12 מדינת ישראל נ' טאהא

בפני
בעניין: כב' השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זיאד טאהא

הנאשם

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן החובק שישה אישומים שונים בגין עבירות זיוף ומרמה אותם עבר במסגרת עיסוקו כעורך דין.

2. האישום הראשון מייחס לנאשם שתי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415(סיפא) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), עבירה של שבועת שקר לפי סעיף 239 לחוק, עבירה של זיוף לפי סעיף 418 לחוק ועבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק. על פי האמור באישום זה, ביום 9.9.09 נפגעה מרים חיים (להלן: מרים) בתאונת דרכים בה הייתה מעורבת (להלן: "**תאונת הדרכים**"). לקראת סוף שנת 2009, פגש הנאשם את מרים ב"בנין כלל" בירושלים, כשזו פנתה להוצאת אישור משטרתי בעניין תאונת הדרכים שעברה. הנאשם הציע למרים לשכור את שירותיו כעורך דין, ומרים נענתה בחיוב. הנאשם סיכם עם מרים כי יגיש תביעת נזיקין בשמה. לשם כך, דרש הנאשם ממרים תשלום בסך של 860 ₪ עבור אגרת בית משפט. בהמשך דרש הנאשם ממרים, כי תשלם לו סך של 20,000 ₪ בתואנת שזוהי לפיה סכום זה נדרש אף הוא לצורך תשלום אגרת בית משפט. הנאשם דרש את תשלום הכסף, בידועו כי הוא אינו מתכוון להגיש תביעה במועד קרוב לשיחתם ומבלי שהתכוון להשתמש בכסף לתשלום אגרה כנטען על ידו (להלן: "**מצג השווא**"). בהתאם לדרישות הנאשם ולמצג השווא שהציג הנאשם למרים, שילמה מרים לנאשם ביום 7.2.10 סך של 860 ₪ וביום 7.3.10 סך של 20,000 ₪. הנאשם ניפק למרים שתי קבלות עבור תשלומים אלו. בקבלה על סך 20,000 ש"ח רשם הנאשם כי סכום זה שולם עבור שכר טרחתו (להלן הקבלה עבור 20,000 ₪). על אף שמרים שילמה את סכומי הכסף לנאשם, לא הגיש הנאשם תביעה בשמה לבית המשפט ואף לא יידע אותה בדבר. בחלוף מספר חודשים, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התעורר חשדה של מרים כי אין בכוונת הנאשם להגיש תביעה בשמה כפי שסוכם. משכך פנתה מרים לנאשם, אשר טען בפניה בכזב, כי הגיש תביעה משפטית בשמה בידועו כי כך הם פני הדברים. לאחר דין ודברים, נאות הנאשם, כביכול, להחזיר למרים סך של 20,000 ₪. משנוכחה מרים להבין כי הנאשם, חרף התחייבותו הנ"ל אינו מתכוון להחזיר

סכום זה ואינו פועל לשם כך, פנתה מרים ושכרה את שירותיו של עורך דין ירון כהן (להלן: "עו"ד כהן") על מנת שיסייע בידה להשיב את סכום הכסף. ביום 10.8.10 שלח עו"ד כהן מכתב לנאשם ובו דרישתה של מרים לקבל חזרה לידיה סכום של ₪ 20,000 ואת המסמכים הנוגעים לתאונת הדרכים. עורך דין כהן ביקש באמצעות מכתב זה כי הנאשם יצור עמו קשר תוך שבעה ימים על מנת להביא את הדברים לכדי סיום ולמצוא פתרון מוסכם. ביום 15.9.10 הגיש עורך דין כהן מטעמה של מרים כתב תביעה בסדר דין מהיר נגד הנאשם ובו התבקש בית המשפט להורות לנאשם להשיב למרים את הכסף שגבה ממנה ולפצותה. ביום 19.10.10 מסרה מרים לידי הנאשם את כתב התביעה שהוגש נגד הנאשם. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, לאחר 7.3.10 זייף הנאשם את הקבלה עבור ₪ 20,000. הנאשם שינה את הקבלה באופן שבכותרת העניין, הוסיף לכיתוב "תאונת דרכים" את המילה "תביעה". כן שינה הנאשם את הקבלה כך שהסכום בסך ₪ 20,000 אשר נרשם כשכר טרחה, נמחק וסכום זה נרשם מחדש כהוצאות. הנאשם עשה כן בכוונה לרמות ובאופן שהמסמך נחזה להיות את אשר איננו והוא עשוי להטעות. בעקבות כך, הגיש הנאשם ביום 6.1.11 בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הגנה. כתמיכה לבקשתו צירף הנאשם תצהיר שקר, ובו הצהיר בכזב, כי מעולם לא קיבל כתב תביעה, הזמנה לדיון וכי לא נודע לו על קיום הדיון ועקב כך ניתן פסק הדין בהעדרו. כל זאת הצהיר הנאשם בכזב, על אף שביום 19.10.10 קיבל הנאשם מידיה של מרים את כתב התביעה שהוגש כנגדו. החל מיום 24.6.10, ואף לאחר פניית עורך דין כהן לנאשם בשמה של מרים לצורך השבת הכסף ששילמו לו, במהלך החודשים יוני-ספטמבר 2010, במספר הזדמנויות שונות, חייב הנאשם את מרים באמצעות שימוש בפרטי כרטיס האשראי שלה במספר חיובים בסכום כולל של כ-22,500 ש"ח, זאת ללא ידיעתה והסכמתה. לצורך כך, השתמש הנאשם מספר פעמים בפרטי כרטיס האשראי של מרים שהיו ברשותו. בכל אחת מהפעמים בהן חייב את חשבונה של מרים, ערך הנאשם עסקה כוזבת בדמות "עסקה במסמך חסר" - ללא קבלת כרטיס האשראי. בכך יצר הנאשם מצגי שווא כלפי חברת האשראי לפיהם אישרה מרים את חיוביה אלו. בעקבות מצגי השווא קיבל הנאשם במרמה בנסיבות מחמירות סכום כולל של כ-22,500 ₪. משגילתה מרים בחודש אוקטובר 2010 כי חשבונה חויב באמצעות כרטיס האשראי שלה בסך של כ-22,500 ₪, פנתה לחברת האשראי ובבדיקה שערכה התברר לה כי הנאשם חייב את חשבונה באמצעות שימוש בפרטי כרטיס האשראי שלה בסכום זה. משהתברר הדבר למרים ועל פי בקשתה מחברת האשראי, בוטלו העסקאות וחשבונה זוכה. בגין מעשיו המתוארים לעיל, ביום 19.10.10 נחקר הנאשם במשטרת ירושלים, בין היתר בגין קבלת דבר במרמה. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, לאחר מועד חקירתו במשטרה ולפני יום 14.11.10 יצר הנאשם חשבונית כוזבת נוספת לפיה אישרה מרים לחברת האשראי לחיובה בסך של 21,000 ₪ בשמונה תשלומים, זאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

3.

האישום השני מייחס לנאשם 3 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק. על פי האישום, בשנת 2010, שכר ברוך גבעתי, עו"ד במקצועו את שירותיו של הנאשם על מנת שהנאשם יגיש בשמו תביעה כספית לבית המשפט, אותה הכין ברוך (להלן: "התביעה"). בתוך תיק התביעה היו פרטיו של אלון גבעתי, בנו של ברוך (להלן: "אלון") ופרטי כרטיס האשראי שלו, שמסתיים במספר **** של חברת ישראלכרטיס (להלן: "כרטיס האשראי"). הנאשם, עשה שימוש בפרטי כרטיס האשראי של אלון, וחייב בשלוש הזדמנויות שונות את חשבונו של אלון באמצעות כרטיס האשראי בסך של 4,000 ש"ח. בכל אחד מהחיובים, ערך הנאשם עסקה כוזבת בדמות "עסקה במסמך חסר", ובכך יצר הנאשם מצגי שווא כלפי חברת האשראי לפיהם אישר אלון חיוב זה. משהתברר לאלון כי חויב בגין עסקאות שלא ביצע, פנה ביום 24.10.10 לחברת האשראי וביקש את ביטול החיובים. על פי בקשתו, חיובים אלו בוטלו וחשבונו זוכה.

ביום 21.12.10 משנודע לנאשם כי ברוך הוזמן למסור עדותו במשטרה בקשר לעניין זה, ביקש הנאשם מברוך ככל שהוא יכול, שלא ילך למשטרה למסור עדותו.

4. באישום השלישי מואשם הנאשם בעבירה של ניסיון לקבלת דבר בנסיבות מחמירות בכך שבסוף שנת 2009 ניסה פואז הרישק להסדיר חוב שהיה לו בעיריית ירושלים ועיקול שנבע כתוצאה מכך (להלן: החוב והעיקול). במועד האמור, ב"בנין כלל" בירושלים, פגש הנאשם את פואז אשר פנה לטפל בעיקול. הנאשם הציג עצמו כעורך דין והציע לפואז לשכור את שירותיו. פואז, נענה לשכר את שירותי הנאשם על מנת שזה יטפל בחוב ובעיקול שנבע ממנו. פואז שילם לנאשם על פי דרישת הנאשם, סך של 500 ₪ כשכר טרחה, ו-2,700 ₪ נוספים עבור החוב לעיריית ירושלים. את התשלום ביצע פואז באמצעות כרטיס האשראי שלו שמסתיים בספרות 2038 חברת ישראלכרט (להלן: "**כרטיס האשראי**") אותו מסר לנאשם. מספר חושדים לאחר מכן, ביום 4.6.10 ניסה הנאשם לחייב את פואז באמצעות שימוש בפרטי כרטיס האשראי שלו בסכום נוסף של 1,000 ₪ אשר מועד פירעונו ליום 10.6.10 (להלן: "**העסקה**"). וזאת ללא ידיעתו והסכמתו של פואז ומתוך כוונה לקבל במרמה סכום זה. בביצוע העסקה, ערך הנאשם עסקה כוזבת בדמות "עסקה במסמך חסר", ובכך יצר הנאשם מצג שווא כלפי חברת האשראי לפיו אישר פואז חיוב זה. משהתברר הדבר לפואז, בטרם מועד הפירעון הצהיר פואז בפני חברת האשראי כי הוא לא צד לעסקה ובהתאם לכך נמנע חיוב חשבונו.

5. באישום הרביעי מיוחסות לנאשם עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירת ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בכך שבמהלך החודשים יוני-יולי 2010 חייב הנאשם את לקוחו יעקב אלבז באמצעות שימוש בפרטי כרטיס האשראי שלו. הנאשם ערך עסקה כוזבת בדמות "עסקה במסמך חסר", ובכך יצר הנאשם מצגי שווא כלפי חברת האשראי בסך של 16,000 ₪. משהתברר הדבר ליעקב ועל פי בקשתו מחברת האשראי מיום 19.7.10 בוטלו העסקאות וחשבונו זוכה.

6. באישום החמישי מואשם הנאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ובעבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בכך שביום 17.3.10 עשה הנאשם שימוש בפרטי כרטיס האשראי של לקוחו, מר פבל קורשבסקי, וחייב אותו בסך של 4,000 ₪ שחולק לארבעה תשלומים, וזאת ללא ידיעתו והסכמתו של פבל ומתוך כוונה לקבל סכומים אלו במרמה. בעקבות חיוב זה קיבל הנאשם במרמה מחברת האשראי בנסיבות מחמירות, סכום של כ-1,000 ₪ וניסה לקבל במרמה סכום נוסף של 3,000 ₪.

7. באישום השישי מיוחסות לנאשם עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועבירה של הדחה בחקירה. על פי עובדות אישום זה, מר משה תורג'מן שכר את שירותיו של הנאשם, על מנת שייצגו בתביעה אותה הגיש משה בהוצאה לפועל (תיק מספר 036-06-22177) תמורת שירותיו, שילם משה לנאשם על פי הסיכום ביניהם, סך של 3,000 ₪. משה זכה במסגרת תביעתו בהוצאה לפועל בסכום של 231,643.56 ₪ (להלן: "**כספי הזכייה**"), והחל מיום 22.7.09 נדרש החייב לשלם למשה בכל חודש סך של 500 ₪, ומיום 12.1.11 עלה סכום ההחזר החודשי, והחייב נדרש לשלם למשה בכל חודש סך של 1,000 ₪.

על אף העובדה שהחייב עמד בתשלומים שהוטלו עליו ושילם החל מיולי 2009 בכל חודש את הסכום הנדרש, לא קיבל משה את הכסף אשר הועבר לשירות לחשבון הבנק של הנאשם בבנק לאומי, חשבון מספר 626464 (להלן: "**חשבון הבנק**"). במענה לפנייתו של משה לנאשם, אמר הנאשם למשה בכזב כי הוא אינו רואה שכספי הזכייה הופקדו וכי עליו להמתין לכך בסבלנות, וזאת על אף שהנאשם ידע כי הכסף הופקד לחשבון (להלן: "**מצג השווא**"). לאחר שמשה פנה בפברואר 2011 ללשכת ההוצאה לפועל בירושלים, התברר לו כי החייב משלם את חובו מאז יולי 2009, וכי על אף דברי הנאשם, הרי שכספי הזכייה הופקדו לחשבון הבנק של הנאשם. לנוכח הדברים, פנה משה לנאשם פעם נוספת והנאשם השיב כי הוא צריך לערוך בדיקה בנושא. בתוך כך, במהלך הזמן ובהתאם למצג השווא שהציג הנאשם, דרש הנאשם ממשה שישלם סכום של 575 ש"ח לצורך הטלת עיקולים על החייב, בתואנת שווא כי החייב לא משלם את הכסף, וזאת על אף שהחייב שילם כפי שהנדרש. נוכח מצג השווא ודברי הכזב של הנאשם למשה, פנה משה ביום 31.7.11 ללשכת ההוצאה לפועל בירושלים, בבקשה כי כספי הזכייה המשולמים על ידי החייב, לא יועברו לחשבון של הנאשם כי אם יועברו לחשבון שלו, וצ"ע על גבי טופס הבקשה את פרטיו ופרטי חשבון הבנק שלו. ביום 14.8.11 פנה הנאשם ללשכת ההוצאה לפועל בירושלים, והגיש בקשה בכתב להוספתו כבא-כוח זוכה בתיק, וזאת ללא ידיעתו של משה ושלא בהסכמתו. הנאשם פירט על גבי הבקשה את פרטי חשבון הבנק שלו, לצורך העברת כספי הזכייה לבקשה זו, צירף הנאשם יפיו כוח עליו חתם חתימה הנחזית להיות חתימתו של משה, ללא סמכות כדין (להלן: "**יפיו הכוח המזויף**"). בכך יצר הנאשם מצג שווא כלפי ההוצאה לפועל, לפיו אישר משה את הוספת הנאשם כבא כוחו ואת העברת כספי הזכייה לחשבון של הנאשם. הנאשם הגיש את יפיו הכוח המזויף ללשכת ההוצאה לפועל ביוזעו שהוא מזויף. על פי בקשת הנאשם להוספתו כבא כוח זוכה בתיק, הועברו כספי הזכייה בסך 1,000 ₪ ששולמו עבור חודש אוגוסט 2011 לחשבון של הנאשם. משהתברר הדבר למשה, הגיש משה ביום 6.9.11 ללשכת ההוצאה לפועל, בקשה לביטול הנאשם כבא כוח זוכה בתיק. במהלך הזמן שמאז חודש מרץ ועד חודש יוני 2011, לנוכח פניותיו של משה לנאשם להעביר לו את כספי הזכייה, העביר הנאשם למשה סך של 8,100 ₪ מתוך כ-11,500 ₪ מכספי הזכייה שהועברו לחשבון. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, סמוך לאוגוסט 2011, בהיוודע לנאשם כי משה התלונן נגדו במטרה, אמר הנאשם למשה כי אם התלונה נגדו תבוטל, הנאשם ישיב את יתרת הכסף למשה.

8. במסגרת הסדר הטיעון, הסכימו הצדדים כי הנאשם יופנה לשירות מבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו וכי הצדדים יהיו חופשיים בטיעוניהם לעניין העונש

תסקיר שירות מבחן

9. מתסקיר שירות המבחן מיום 31.3.14, עולה כי הנאשם בן 42, נשוי ואב לשניים מתגורר עם משפחתו בשכונת בית צפפה בירושלים. כיום עובד כעוזר טכני במשרד עורכי דין.

10. בתסקיר הובאו נסיבות חייו של הנאשם ושל משפחת מוצאו. הנאשם גדל במשפחה עם אבא חולה אשר נהג באליומות כלפי בני המשפחה. הנאשם נאלץ לעבוד לפרנסתו מגיל צעיר. מדברי הנאשם עולה מציאות כלכלית קשה

. הנאשם תמך כלכלית במשפחתו לאורך השנים וגם כיום עושה זאת על אף בעיותיו שלו.

11. הנאשם הסביר את הרקע לביצוע העבירות, בכך שלדבריו בשנת 2008 הוא התארס עם אשתו הנוכחית. הנאשם טען כי נאלץ להתמודד עם דרישות מצד משפחתה של אשתו אשר הציבה תנאים לקיום החתונה. לדבריו, דרישותיהם הובילו אותו ללחצים כלכליים ומצוקה רגשית עמוקה ובתקופה זו הוא ביצע את העבירות. אשתו של הנאשם שוחחה עם קצינת המבחן ואישרה כי משפחתה הציבה סטנדרטים גבוהים לביצוע הטקס ואף איימו לבטל את החתונה אם הנאשם לא יעמוד בתנאים שהוצבו.

12. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם בעל יכולות וכישורים אשר במהלך השנים ניהל אורח חיים תקין. להערכתה, הרקע לביצוע העבירות הוא הרקע משפחתי והאישי הקשה בו גדל. הנאשם נאלץ להתמודד במהלך השנים עם קשיים כלכליים ואובייקטיביים. לדברי קצינת המבחן במהלך השיחה עם הנאשם על העבירות בהן הורשע, הוא התקשה להפגין אמפתיה כלפי לקוחותיו שנפגעו כתוצאה ממעשיו, והתרשמותה של קצינת המבחן היתה כי הנאשם פעל מתוך ניכור רגשי לסביבתו. יחד עם זאת צינה קצינת המבחן כי במהלך הפגישות עמה, הביע הנאשם חרטה על התנהגותו וביטא תחושת אשמה ובושה על מעשיו.

13. קצינת המבחן הוסיפה כי הנאשם מודה בביצוע העבירות ומסוגל לזהות את המניע לביצוען, את הקשיים שלו בהצבת גבולות לעצמו ובפתרון בעיותיו. לדבריה הנאשם מתמודד כיום עם טלטלה רגשית ומחיר משפחתי וכלכלי כבד, בעקבות הרשעתו ושליטת רישיונו לעסוק בעריכת דין.

14. בהמלצתה, ציינה קצינת המבחן כי על אף חומרת העבירות והיקפן, לאור האמור בתסקיר ובהתחשב בכך שנאשם נעדר עבר פלילי וכי ההליכים הפליליים נגדו והשלכותיהם היוו גורם מטלטל עבור הנאשם, המלצתה היתה להטיל על הנאשם עונש מוחשי של מאסר אשר ירוצה במסגרת עבודות שירות, וכן העמדת הנאשם במבחן אשר במהלכו הוא ישתלב בקבוצה המיועדת לעברייני מרמה וזיוף.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

15. טרם החלה ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש היא הגישה לבית המשפט תצהיר נפגע עבירה ת/1 של מר משה תורג'מן, המתלונן באישום 6. מתצהירו עולה כי מלבד הנזק הכספי שנגרם לו כפי שמתואר באישום, הוא נפגע מהתנהגותו המזלזלת והמבזה של הנאשם ומזכירתו והדגיש כי אמונו בציבור עורכי הדין נפגע. מר תורג'מן ציין בתצהיר כי בעקבות מעשיו של הנאשם, הוא נחשד בביצוע עבירות פליליות כנגד החייב בתיק הוצל"פ בו טיפל הנאשם. בגין חשדות אלה נחקר מר תורג'מן בתחנת המשטרה, נלקחו ממנו טביעות אצבע והוא צולם כחשוד בתיק חקירה. מר תורג'מן הביע את עוגמת הנפש הרבה שנגרמה לו ממעשיו של הנאשם ואת הבושה עמה נאלץ להתמודד.

16. בטיעוניה לעונש, ביקשה ב"כ המאשימה כי בית המשפט יקבע מתחם ענישה לכל אישום. לדבריה לא ניתן לראות באישומים כאירוע אחד שכן עפ"י המבחנים שנקבעו בפסיקה מעשיו של הנאשם מהווים שורה של אירועים. שכן לדבריה לנאשם היתה אפשרות להימנע מחלק מהמעשים; לכל אישום ניתן לייחס נקודת זמן בה התחיל המעשה והסתיים; כל מעשה שונה באופיו ממשנהו. לדבריה אין קשר בין הנפגעים מלבד היותם לקוחותיו של הנאשם ומשכך עתרה כי בית המשפט יקבע כי מדובר בשישה אירועים שונים ויקבע מתחמי ענישה עבור כל אישום.

17. ב"כ המאשימה ביקשה כי ביחס לאישום הראשון יקבע מתחם של 18 עד 36 חודשי מאסר, ביחס לאישום השני 6 עד 12 חודשי מאסר, לגבי האישום השלישי, בו מיוחסת לנאשם עבירת ניסיון בלבד ביקשה ב"כ המאשימה כי המתחם ינוע בין 5 עד 10 חודשי מאסר, ביחס לאישום הרביעי טענה ב"כ המאשימה למתחם של 6 עד 12 חודשי מאסר, לגבי האישום החמישי ביקשה המאשימה לקבוע מתחם של 5 עד 10 חודשי מאסר ובאשר לאישום השישי נתבקש מתחם שנע בין 18 עד 36 חודשי מאסר.

18. ב"כ המאשימה טענה כי הערך החברתי המוגן אשר נפגע כתוצאה ממעשי הנאשם הוא הגנה על כבוד מקצוע עריכת הדין. לדבריה הנאשם במעשיו מעל באמונם של לקוחותיו ופגע באימון הציבור בעורכי הדין. יתרה מכך, הנאשם, בעודו עורך דין אשר תפקידו לסייע בשמירה על החוק רמס אותו לצורך בצע כסף. עוד טענה ב"כ המאשימה כל לולא יחסי אמון בין עורכי הדין ללקוחות יפגעו חיי מסחר תקינים. המתלוננת עמדה על הנזקים שנגרמו למתלוננים ולחברות אשראי בגין מעשיו של הנאשם.

19. עוד טענה ב"כ המאשימה לנסיבות ביצוע העבירות שנעברו תוך תכנון מוקדם ותחכום במשך תקופה ארוכה של בין השנים 2009 ל- 2011.

20. לדברי ב"כ המאשימה, על אף שיש לשקול לזכותו של הנאשם את עברו הנקי ואת העובדה שהודה בכתב אישום מתוקן ובתיק לא נשמעו ראיות, הרי שהכף נוטה לחובתו בשל חומרת המעשים, מספר המתלוננים וגובה הנזקים. בנוסף, על אף הודאתו, הנאשם לא חסך מזמנו של בית המשפט, שכן למרות שלא היתה חובה לשלוח את הנאשם לשירות המבחן, הנאשם נשלח לצורך עריכת תסקיר בעניינו אולם לא שיתף פעולה והדבר הוביל לסחבת בתיק כאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 27.1.14.

21. נוכח האמור, עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש כולל שלא יפחת מחמש שנות מאסר וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למתלוננים. ב"כ המאשימה הציגה גזרי דין בהם נדונו עורכי דין לעונשי מאסר של בין 5.5 ל-7 שנות מאסר, תוך שהיא מציינת כי מדובר במקרים בהיקף כספי גבוה יותר אשר בוצעו בתחכום רב יותר.

טיעוני ההגנה

22. ב"כ הנאשם ציין בטיעונו כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך מצוקה כלכלית וטיפשות, שכן גניבה באמצעות כרטיסי אשראי, שבנקל ניתן לדעת מי ביצעה, מלמדת על חוסר התחכום. משכך סבור ב"כ הנאשם כי

מעשיו של הנאשם מצויים ברף חומרה נמוך הן מבחינת הסכומים שנגנבו, הן מבחינת אורך התקופה בה ביצע את המעשים והן מבחינת הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירות.

23. ב"כ הנאשם התייחס לפסיקה שהציגה ב"כ המאשימה וטען כי הפסיקה שהוצגה דנה במעילות של למעלה ממיליון שקלים, עבירות שבוצעו בתחום רב, שנמשכו על פני תקופה ארוכה ביותר ונעברו בשל תאוות בצע.

24. ב"כ הנאשם התייחס לטענת המאשימה בדבר התנהלותו של הנאשם בשירות המבחן. לדבריו, אכן לנאשם לא היה קל להשלים עם מעשיו והיה קשה לו לקבל את העובדה שמעד, אולם מהרגע שהבין את הפסול שבמעשיו הוא עבר תהליך ארוך ועמוק של הכרה וחרטה על מעשיו, ומשכך יש לראות בכך תהליך אמין וכן.

25. ב"כ הנאשם הפנה לגזר הדין המשמעתי שניתן כנגד הנאשם בלשכת עורכי הדין (נ/13) שם נדון הנאשם לעונש החמור ביותר של הרחקה לצמיתות מהלשכה. לדברי ב"כ הנאשם, מדובר בעונש חמור ביותר אשר מעבר לפגיעה בפרנסה מסב לנאשם בושה ומטיל עליו אות קלון. לדבריו יש להתחשב בכך, שכן אין להעניש את הנאשם על אותה עבירה פעמיים. ב"כ הנאשם אף ציין כי הטלת מאסר על הנאשם עלולה לפגוע בבני משפחתו של הנאשם, שכן משפחתו של הנאשם עלולה להתפרק כתוצאה מכך.

26. ב"כ הנאשם סבור כי העונש הראוי בעניינו של הנאשם בהתחשב בכך שלקח אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי, הסיר את המחדל והשיב ללקוחותיו את הכספים ובהתחשב בנסיבות שהובילו לביצוע העבירות והתהליך שעבר עד להכרה כנה במעשיו, הוא עונש של מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי וצו מבחן.

הנזק הכלכלי שנגרם הנאשם למתלוננים

27. ב"כ הנאשם טען כי למתלוננים לא נגרם נזק כלכלי של ממש, והפנה למסמכים המעידים כי הכספים הוחזרו למתלוננים (נ/1-11). לדבריו יש בכך כדי להכריע את הכף לזכותו של הנאשם ולהוביל לקבלת המלצתה של קצינת המבחן. ב"כ המאשימה חלקה על כך וטענה כי לא קיים מסמך המעיד כי הכספים הושבו לחברת האשראי (ר' עמ' 20 ש' 22), וב"כ הנאשם ביקש להציג את המסמך לבית המשפט בתוך שבוע ימים. ביום 24.4.14, הגיש ב"כ הנאשם בקשה להגשת ראיה, והמציא מסמך המעיד כי עוד ביום 4.10.10 הודיעה חברת האשראי לנאשם כי תקזז מחשבונו את כל הסכומים שנגבו באמצעות כרטיס האשראי של המתלוננת מרים חיים (מתלוננת באישום 1). ביום 4.5.14 הגישה ב"כ המאשימה תגובה לבקשה וציינה כי הנאשם נותר חייב לגב' מרים חיים ₪ 5,000 וכי הכספים שהנאשם השיב לה במסגרת תביעה אזרחית שהגישה גב' מרים חיים אינם קשורים לסכומים הנטענים בכתב האישום. באותה הזדמנות ביקשה ב"כ המאשימה כי בית המשפט יקבע את הסכומים אותם חייב הנאשם למתלוננים על פי כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם ולא על סמך הדברים שנטענו במסגרת טיעוני הנאשם לעונש.

28. הנאשם נשא דברים בבית המשפט, בהם הוא הביע צער עמוק על מעשיו שנבעו בשל מצוקה כלכלית.

בה היה נתון. הנאשם מסר כי הוא איש חוק אשר אמון על שמירתו וציין כי השיב למתלוננים את כספם. עוד מסר הנאשם את הכאב הרב שנגרם לו בכך שלא יוכל לשוב ולשמש כעורך דין ואת הפגיעה הקשה בפרנסת משפחתו. הנאשם ציין את הקושי שחוזה כאשר פתח את סגור ליבו אל מול קצינת המבחן וסיפר לה את שעל ליבו.

מתחם העונש ההולם

29. בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון ההלימה יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. הערך המוגן בעבירות המרמה הוא הגנה על קניינו של אדם והאוטונומיה שלו להחליט מה יעשה בנכסיו. פגיעתו של הנאשם בערכים אלו גדולה וקשה במיוחד, שעה שעשה כן בעוד המתלוננים נתנו בו אמון כעורך דין ונזקקו לשרותיו. בית משפט העליון עמד על החומרה היתרה שיש בעבירות אלה כאשר מדובר ביחסי עורך דין-לקוח, באשר מעבר לפגיעה של עורך הדין באמון הלקוח, נפגע ומוכתם גם שמו של כלל ציבור עורכי הדין;

"המערער מעל באמונם של לקוחות אשר שכרו את שרותיו כעורך דין, ובאחדים מהמקרים תוצאות מעשיו גרמו לאותם לקוחות תמימים נזקים קשים אולם, לא רק את שמו הכתים המערער, אלא גם את שמו הטוב של ציבור שלם העושה מלאכתו נאמנה, הואיל ונשמת אפו של מקצוע עריכת הדין הוא האמון שהציבור נותן בו, והתנהגות מן הסוג בה חטא המערער, עלולה לערער אמון זה מן היסוד" (ר' ע"פ 7090/06 פרידמן נ' מדינת ישראל [מיום 16.10.2007]).

30. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט לקחת בחשבון הן את הוראת סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), אשר מנחה את בית המשפט בעת קביעת העונש ההולם ולהתייחס לחומרת העבירה שבוצעה בהתאם לעקרון ההלימה, בעת קביעת מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון את חומרת העבירות שבוצעו קרי 8 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 6 עבירות של ניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה של זיוף, עבירה של שבועת שקר, עבירה של שיבוש מהלכי משפט ושתי עבירות של הדחה בחקירה. חומרת מעשיו של הנאשם באה לידי ביטוי בכך שביצע את העבירות כלפי לקוחותיו בהיותו עורך דינם המתלוננים סמכו על הנאשם כי זה יצגם נאמנה וכן בכך שלאחר שגילו הלקוחות את המרמה הדיח הנאשם את חלקם מלמסור תלונה במשטרה. הנאשם זייף קבלות, הצהיר בכזב ושיבש מהלכי משפט בכוונה להסתיר את מעשיו. מנגד הנזק הכלכלי שגרם הנאשם בסופו של יום לנפגעי העבירה מסתכם בסכום כולל של כ-40,000 ₪, כאשר הנאשם השיב את הכספים הן לנפגעי העבירה והן לחברת האשראי. יחד עם זאת התחשבתי בכך שמעבר לנזק הכספי נגרמה עוגמת נפש רבה ללקוחותיו של הנאשם.

31. חרף טיעוני ב"כ המאשימה, סבורה אני כי מעשיו של הנאשם מהווים אירוע אחד. מעשיו של הנאשם בששת האישומים הם בעלי דמיון רב, הם נעברו על פני תקופה דומה ובוצעו בשיטה דומה ולמעשה השוני המהותי בין העבירות קשור בזהות המתלוננים ובסכום שנלקח מהם ומשכך קביעת מתחם עונש לכל סעיף אישום לא נחוצה למקרה זה. על כן כמצוות סעיף 40ג(א) לחוק, סבורה אני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד עבור כל העבירות בהן הורשה הנאשם ולגזור על הנאשם עונש כולל.

א. רע"פ 6190/08 **צברי נ' מדינת ישראל**, (מיום 5/1/09) שם הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי תנאי, קנס סמלי ופיצוי בסך 18,000 ₪, על עו"ד שגנב מלקוחו 15,000 ₪. העונש נותר על כנו בערעור.

ב. ע"פ 10996/03 **נרקיס נ' מדינת ישראל**, (מיום 27/11/06) שם דובר בעו"ד שמעל בכספי העיזבון אותו מונה לנהל, בסך כולל של קרוב ל-2.5 מיליון שקלים, והוטלו עליו - בהתחשב בעבר פלילי ומשמעתי קודם בעבירות מרמה - 4 שנות מאסר בפועל, שנתיים תנאי, פיצוי בסך 500,000 ₪ וקנס בסך 100,000 ₪, אשר נותרו על כנם גם בערעור.

ג. עפ"ג (מחוזי-באר שבע) 25122-02-13 **אביטל נ' מדינת ישראל**, (מיום 3/7/13), שם דובר בעורך דין שגנב מבני זוג קנדיים שביקשו לרכוש דירה בישראל סך כולל של 360,000 ₪ ואשר מעל בכספים בשל הסתבכות עסקית וחובות לצד שלישי. הובהר כי מדובר באדם נורמטיבי, וכי שירות המבחן המליץ להציבו במבחן. על הנאשם הוטלו בסופו של יום 20 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי תנאי, קנס סמלי ופיצוי בסך 40,000 שקלים, גם לאחר שהוגש ערעור העונש נותר על כנו.

ד. ע"פ 70609/05 (מחוזי-תל אביב) **מדינת ישראל נ' שור**, (מיום 11/5/05) הוטלו, במסגרת ערעור, 15 חודשי מאסר בפועל ו-4 ו-7 חודשי תנאי, על עו"ד שמעל בכספי לקוחות בסך של כ-180,000 ₪, ובנוסף שיתף פעולה עם אחרים על מנת להונות אזרחים. תוך ציון כי העונש הושפע במידה לא מבוטלת מכך שערכאת ערעור שאינה נוהגת למצות את הדין עם נאשמים.

ה.ת"פ 8034/06 (שלום ת"א) **מדינת ישראל נ' גדעון**, (מיום 6/3/08) הוטל עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, 18 חודשי תנאי, וקנס בסך 10,000 ₪, על עו"ד שגנב מלקוחות סך כולל של 184,000 ₪ והחזיר את כספי הגניבה.

ו. ת"פ 18147-09-11 (שלום עכו) **מדינת ישראל נ' בורקין**, (מיום 23.3.14), שם דובר באדם אשר התחזה לעו"ד וגנב מלקוחות שסברו כי הוא עו"ד סך של 16,500 ₪. הוטל על הנאשם עונש של 10 חודשים בפועל, 5 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי למתלוננים בסכום כולל של 17,000 ₪.

ז. ת"פ 42173-02-13 (שלום נצרת) **מדינת ישראל נ' דרבקין** (מיום 26.3.14), שם דובר על עו"ד אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בשורה ארוכה של עבירות

מרמה וגנבה בהיקף כול של כחמישה מיליון ₪ כנגד מספר רב של לקוחות, הנאשם השיב כמחצית מהסכום אותו גנב. בנוסף הורשע הנאשם גם בעבירת מס. הוטל על הנאשם עונש של 36 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 30,000 ש"ח ופיצוי לכל אחד מהמתלוננים בגובה 5% מסך הכספים שנגנבו ממנו.

33. בחינת מכלול השיקולים והפסיקה הנוהגת מלמדת כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין עונש של 12 עד 36 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

34. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 י"א לחוק ובמסגרת זו אתן את הדעת לנסיבות כדלהלן:

- א. גילו של הנאשם.
- ב. הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם, שכן שליחתו למאסר עלולה להוביל לפרוק התא המשפחתי.
- ג. נטילת אחריות של הנאשם למעשיו, הבעת החרטה, פיצוי המתלוננים וחברת האשראי.
- ד. המאמץ הרב שהשקיע הנאשם כדי להשלים את לימודיו, ללמוד את מקצוע עריכת הדין, לעבור את מבחני הלשכה, כאשר כל השקעתו ירדה לטמיון מאחר שהושעה לצמיתות מלשכת עורכי הדין.
- ה. הנאשם נעדר עבר פלילי.

35. בהתאם לסעיף 40 ו' ו-40 ז' לחוק, על בית המשפט לשקול שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים. נראה שבמקרה זה יש לתת דגש על הצורך בהרתעת ציבור עורכי הדין, שכן הנאשם מעל באמון לקוחותיו וניצל את מעמדו כעורך דין, ומטבע הדברים יש קושי רב בחשיפת מעשים מסוג זה, והפגיעה שהם גורמים לתדמית עורכי הדין והאמון בהם היא רבה.

36. העונש הראוי בשל מעשים מסוג זה הוא **מאסר מאחורי סורג ובריח**, יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מהנסיבות המיוחדות של מקרה זה אשר הובילו את שירות המבחן להמליץ על כך שיוטל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ומבחן. לכך מצטרף חלופ הזמן של למעלה מ-3 שנים ממועד ביצוע העבירות, החיסכון

המשמעותי בזמן השיפוט והשינוי אותו עבר הנאשם ונסיבותיו האישיות, מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה, לקיחת האחריות של הנאשם, הבעת החרטה, החיסכון המשמעותי בזמנם של בית המשפט והעדים, הפגיעה החמורה בנאשם ובמשפחתו כתוצאה מהטלת עונש של מאסר, עברו הנקי של הנאשם, ובכך שעל הנאשם הוטל עונש של הרחקה לצמיתות מלשכת עורכי הדין, החלטתי לגזור על הנאשם עונש כולל כדלהלן:

- א. 14 חודשי מאסר.
- ב. 12 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת מרמה מסוג פשע או עבירות לפי סעיפים 239 או 245 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- ג. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת מרמה מסוג עוון או עבירות לפי סעיפים 418 או 244 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
- ד. פיצוי לע"ת 4 בסך 5,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.14.
- ה. פיצוי לע"ת 19 בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.14.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ד, 28 מאי 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.